

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

SERÜVEN PEŞİNDE

**KORKUNÇ
TUZAK**

Psikolog Tuncel ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesini bitirdi. Ardından girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümünden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi Umumi Psikoloji (tezli), Tecrübi Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesinden Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında Altınköprü Yayınevi'ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayınlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış altmışa yakın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra, çocuk eğitimi ve edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu İlgı Yayıncılık ve Güçlü Yayıncılık bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl Ders Kitapları Anonim Şirketi'nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdüktan sonra emekli olmuştur. Yazarlık yaşamını hâlen; psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarında Hayat ve Çilek Yayınları'nda sürdürmektedir. Yazarın adı geçen yayın markalarımızdan edinebileceğiniz eserleri şunlardır:

Genç Hayat Yayınları

Serüven Peşinde Serisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazineleri
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Korku Tüneli Serisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Tehlikeler Evi
- Korkunç Palyaçolar

Macera Geçidi Serisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batık
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümünden Kaçış

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Masallar Dünyasında
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevre Masalları (10 Kitap)

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

SERÜVEN PEŞİNDE DİZİSİ

1. BATIK KENT'E YOLCULUK
2. ATEŞ KENT'TEN KAÇIŞ
3. BİZANS'IN GİZLİ HAZİNESİ
4. UZAYIN TUTSAKLARI
5. HAYALET GEMİ
6. KIZIL EJDER
7. YEDİ BELÂ ÇETESİ
8. KORKUNÇ TUZAK
9. EFSANELER GEZEGENİ
10. KATİL KİM?
11. İSTANBUL'DA TEHLİKE
12. PİRÎ REİS'İN HAZİNELERİ
13. KAYIP PRENS
14. BÜYÜK SOYGUN
15. ÇİN SEDDİ'NİN ÖTESİNDE
16. OYUN İÇİNDE OYUN
17. ALTIN MASKE
18. KORKU SİRKİ
19. UZAYDAKİ DÜŞMAN
20. DENİZ KURDU
21. KÂHİN
22. TEHLİKELER GEZEGENİ
23. KÂBUS ŞATOSU
24. GÜNLÜKTEKİ SIR

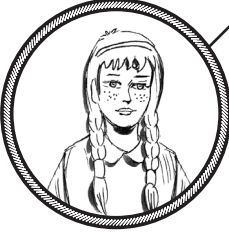
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

KIZIL EJDER

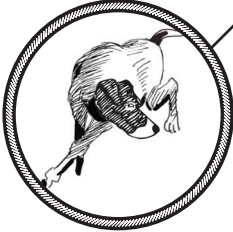
Kızıl Ejder, Aydın Beyin babasından kalma, 1963 model bir Porche (Porş) 911'dir. İki yüz elli beygirlik, 6 silindirli motora sahiptir. Aydın Bey onun dış görünüşünü korumuş, ancak çağının ilerisinde pek çok yeni özellik kazandırmıştır. Kızıl Ejder, yüz kilometre hıza 3.7 saniyede ulaşabilmekte, saatte beş yüz elli kilometre hız yapabilmektedir. Güneş enerjili akülerle çalışan bu arabanın en büyük özelliği, istendiğinde sürücüye gereksinme duymadan, "Kızıl Ejder" adındaki bilgisayar robotu tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, Juck Russel terrier türü küçük, kahverengi lekeli beyaz bir köpektir.

Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yreklendirdiđi için...

BİR YARDIM ÇAĐRISI

Martin başıydı, ama hava bir yaz günden farksızdı. Doğa uyanmış, ağaçlar iek açmıştı. Ufaklık'la Gizem, fırsat bu fırsat deyip bisikletle dolaşmaya çıkmışlardı. Tabii Minik, Geveze ve çita da yanlarındaydı. Tam, Cadının Köşkü'nün önünden geçiyorlardı ki, köşkün paslı bahçe kapısı ardına kadar açıldı. Neler oluyor demeye fırsat bile kalmadı. Dışarıya fırlayan on iki, on üç yaşlarında bir kız çocuğu olanca hızıyla gelip Ufaklık'a çarptı. Ufaklık, bisikletiyle birlikte yere devrilirken, o da üzerine kapaklandı.

Bu, daha dün, yine aynı köşkün kapısında Ufaklık'la birlikte gördükleri kız değil miydi? Çocuđun kıvr kıvr saçlarının çevrelediği sevimli yüzü korku içindeydi. Gizem hemen bisikletinden indi. Elini uzatıp yerden kalkması için ona yardım etti. Fakat eline yapış yapış bir şeyler gelmişti. İrkilerek avucuna baktı. Bu kırmızı, yapışkan sıvı, kan olmalıydı. İşte o zaman gözleri kızın üzerine çevrildi. Kızın üstü başı, elleri; sanki bir kan gölüne batıp çıkmış gibiydi.

Bu arada Ufaklık da düştüğu yerden kalkmış, sorgulayan bakışlarını kızın gözlerine dikmişti. Oysa yalvaran bir sesle, "Yardım edin ne olur!" demişti. "Anneanne içeride... Yaralı... Öldü belki de..." Kızın ancak yurt dışından gelen Türk ocuklarında görülebilen farklı bir konuşması vardı.

Ne yani, şimdi yaşlı cadı yaralanmış mıydı? Çocuklar bisikletlerini kaldırıma bıraktıkları gibi demir kapıdan içeriye

daldılar. Her yeri ot bağlamış bahçeyi uçarcasına aştılar. Köşkün ardına kadar açık duran kapısına çıkan mermer basamakları soluk soluğa tırmandılar. Girdikleri geniş taş holde, kıvrıkcık saçlı kız, "Beni izleyin!" diyerek önlerine atıldı. Tam karşılarındaki oymalı kapının ağzında durup, "İşte orada!" dedi içeriye girmeden. "Şöminenin önünde yatıyor. Ben gördüm az önce. Her yeri kan içinde..."

Ufaklık, kızın yanından usulca süzülüp içeriye baktı. Ağır kadife perdeleri sıkı sıkıya kapalı, alışılmışın dışında büyüklükte bir salondalardı. Yerler değerli el halılarıyla kaplıydı. Ağaç oyma koltuklar, sedef kakmalı dolaplar, masalar, sehpa, biblolar hepsi iç içeydi. Duvarlar, çerçeveleri altın yaldızlı yağlıboya tablolar ve aynalarla bezenmişti. Gözleri bu yarı karanlığa alışan çocuk, nihayet salonun dibindeki şömineyi fark etti. Sonra da başı onun hemen önündeki mermere düşmüş, kıpırtısızca yatan yaşlı kadını...

Kadın bir manken kadar inceydi. Üzerindeki giysilerle bundan yirmi yıl öncesinin moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Ona, adeta uyandırmaktan korkarcasına, parmak uçlarında yaklaştı. Yaşlı cadı, yine o eski numaralarından birini yapıyor olmasındı? Sakın yaralanmış gibi yapıp...

Fakat başının hemen altındaki kan gölcüğü, bu olasılığı imkânsız kılmaktaydı. Birisi zavallının başına, bir eşi şöminenin üzerinde duran şu tunç heykelle vurmuş olmalıydı. Omuzlarında dünyayı taşıyan Atlas heykelinin üzerine yapışmış bir tutam kanlı beyaz saç, bunun kanıtıydı. Neyse ki kadıncağыз hâlâ soluk almaktaydı. Ufaklık hemen cep telefonuna sarıldı. Önce yakınlarındaki hastaneden ambulans çağırdı. Ardından da polis merkezini arayıp kimliğini, köşkün açık adresini ve içinde buldukları durumu bildirdi.

Ufaklık'ın peşi sıra içeriye giren ve onun hemen arkasından durup telefonla konuşmalarını dinleyen kızlar, o telefonunu kapatınca, "Yaşayacak değil mi Ufaklık?" diye sordular ardı ardına. "Kurtulacak benim anneanne, değil mi?"

Ufaklık omzunda, "Cinayet bu... Cinayet..." diye bağıırıp duran Geveze'yi susturmaya çalışarak, "Bilemiyorum..." dedi. "Zavallının çok kan kaybettiği belli. Solukları da güçsüz, ama belli olmaz ki... Haydi! Biz dışarıya çıkalım da ambulansı ve polisi karşılayalım iyisi mi. Köşkün yerini bulmakta zorlanırlar belki."

Dışarıya çıktıklarında Minik, bisikletlerin başındaydı. Onları sevinçle havlayarak karşıladı. Kıvrıkcık saçlı kız, köpeğin başını okşadıktan sonra bitkin bir hâlde bahçe kapısının eşiğine çöküp kaldı. Sürekli olarak ellerindeki kanlara bakıyor, gözlerinden akan yaşlar yağmur damlaları gibi kaldırırma düşüp izler bırakıyordu. Ufaklık, kızı kırmaktan sakınıncasına, "Yaşlı kadın için, anneannem demiştin, değil mi?" diye sordu. "Benim evim biraz aşağıda. Fakat seni dün kadar hiç görmemiştim buralarda. Dün de galiba bayağı kötü bir tartışma geçti anneannenle aranızda."

Kız, Ufaklık'ın kendisine yönelik bakışlarında belli belirsiz bir kuşku sezinlemişti. Ona, "Adım Suzan..." diye yanıt verdi. "Dediğin gibi, dün benim buraya ilk gelişimdi. Tıpkı Türkiye'ye ilk gelişim olduğu gibi... Babam bir İngiliz'di. Annemse Türk... Annem bana, ailesinin İngiliz bir damat istemediğini, bu yüzden de kendisiyle görüşmediklerini söylemişti. Ama Phuket adlarına yaptığımız o son gezide, annemle babamı tsunamide kaybedince, şu koca dünyada bir başıma kalıverdim. Bu yüzden, sırf annemin ailesini tanımak için Londra'dan kalkıp İstanbul'a, buraya geldim. Meğer anneannem, tıpkı annem gibi beni de..." Şimdi kız, başını dizlerine dayamış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Ufaklık da, Gizem de bir an ne yapacaklarını, kızı nasıl avutacaklarını bilemediler. Neyse ki cankurtaran sirenlerini işittiler de, hep birden ayağa fırlayıp sokağın köşesinden köşke doğru gelen aracın önünü kestiler. Doktor ve hemşireye yol gösterip onları yaşlı kadının yanına götürürlerken

Ufaklık, "Torunu bu sabah kendisini yaralı olarak bulmuş." diye açıklamada bulunuyordu. "Fakat olayın nasıl ve ne zaman olduğu konusunda bilgimiz yok."

Doktor, yaşlı kadının üzerine eğilip onu muayene ederken, "Yaralının uzunca bir süre bu durumda kaldığı anlaşılıyor." dedi. "Yaralanalı en az on, on iki saat olmuş... Bu yüzden epeyce de kan kaybetmiş. Üstelik yaşamsal işlevleri çok zayıf... Onu hemen hastahaneye götürmemiz gerekiyor. Fakat siz olayı, polise bildirdiniz mi?"

Ufaklık, "Elbette!" diye yanıt verdi. "Sanırım zaten bu gelenler onlar." Geçekten de, uzaktan uzağa yankılanan polis sirenleri giderek yaklaşmış ve tam köşkün önünde duruvermişti. Bunun hemen ardından da kapı açılmış ve Komiser Tankut içeriye girmişti. Komiserin yanındaki polis memuru, zavallı kadının resimlerini çekerken o, "Siz yaralıyı götürebilirsiniz doktor hanım!" dedi. "Yalnız, olayın çözülebilmesi için onun bize anlatacakları çok önemli. Hastanız konuşabilecek bir duruma geldiğinde lütfen beni arayın."

Komiser Tankut, büyükannesinin başucunda ağlayıp duran Suzan'ı kolundan tutarak onu dostça yanına çekti. Doktorla hemşire, yaşlı kadını hastabakıcıların getirdiği sedyeye yatırırken o, "Küçük Hanım!" dedi. "Lütfen artık ağlamayın. Bundan böyle anneanneniz güvenli ellerde. İyileşmesi için ne gerekiyorsa yapılacaktır. Fakat şimdi siz, onu bu hâle getirenleri yakalayabilmemiz için bize yardımcı olmalısınız. Onu siz bulmuştunuz değil mi? Bize olayı tüm ayrıntılarıyla anlatır mısınız?"

"Be... Ben..." dedi kızcağız kekeleyerek. "Az önce geldiğim bahçe kapısı açıktı. Biraz şaşırıdım, ama yine de içeriye girdim ve merdivenleri çıktım. Köşk kapısı da bir karış kadar aralıktı. Zili çaldım. Kapının üzerindeki tokmağı tıklattım. Anneanne diye bağırdım. Ama hiç ses veren olmadı. Anneannem, bir gün önce beni kapıdan kovmuştu. Üstelik içerideki o derin sessizlik beni bayağı korkutuyordu.

Dönüp gitmeyi düşündümse de yapamadım. Titreye titreye içeriye girip baktım. Holde kimse yoktu. Karşımdaki camlı büyük kapı, ardına kadar açık duruyordu.

Kapıya yanaşıp içeriye göz attım. Hiç böyle bir ev görme-miştim. Sanki bir müzeye gelmiş gibiydim. Koltuklar, kane-peler, masalar, iskemleler, tavandan sarkan dev avizeler... Herhâlde bütün eşyalar antikaydı. Duvarlarda altın çerçevesi büyük yağlıboya resimler asılıydı. Burası annemin doğup bü-yüdüğü evdi. Ancak ben buraya ilk kez geliyordum.

Perdeler sıkı sıkı kapalı olduğu için içerisi oldukça karan-lıktı. Çevremdekileri bir anda görüp seçemiyordum. Salonda sessizce dolaşmaya, her şeye tek tek yaklaşarak inceleme-ye başladım. Gördüklerim benim için hep yeni, hep değişik-ti. Ama şöminenin üzerinde asılı duran o büyük fotoğrafta-ki adamla bayanın arasındaki genç kızı önceden de tanıyor-dum. O benim annemdi ve annem bu resmin küçük bir ör-neğini hep çantasında taşırdı.

Gözlerim sanki resme kilitlenmışti. Onu biraz daha ya-kından görebilmek için şömineye iyice yaklaştım. Birden ayaklarım bir şeye takıldı ve ben yumuşak şeyin üzerine ka-paklandım. Aman Allah'ım! Yerde kanlar içinde yatan za-vallı anneannemin üzerine düşmüştüm. Ellerimde onun kanı vardı. Korkmuştum. Çok korkmuştum. O korkuyla çığ-lık çığlığa kaçmaya başladım. Sağa, sola çarpa çarpa sa-londan çıktım, kendimi güç belâ dışarıya attım."

Suzan, o korkunç anı sanki bir kez daha yaşamaktaydı. Kendine gelebilmek için bir süre sustu, kaldı. Ardından da, yorgun bir ses tonuyla öyküsünü sürdürmeye çalıştı. "Fakat o karanlıktan dışarıya çıkınca, gün ışığı sanki gözlerimi kör etmişti. Hiçbir şey göremiyor; yalnızca, yaşadığım o korkuy-la çılgınca koşuyordum. Merdivenlerden yuvarlanırcasına indim. Bahçe kapısından geçtim. Dışarıya çıkınca da birisi-ne çarpıp onunla birlikte yere yuvarlanıverdim."

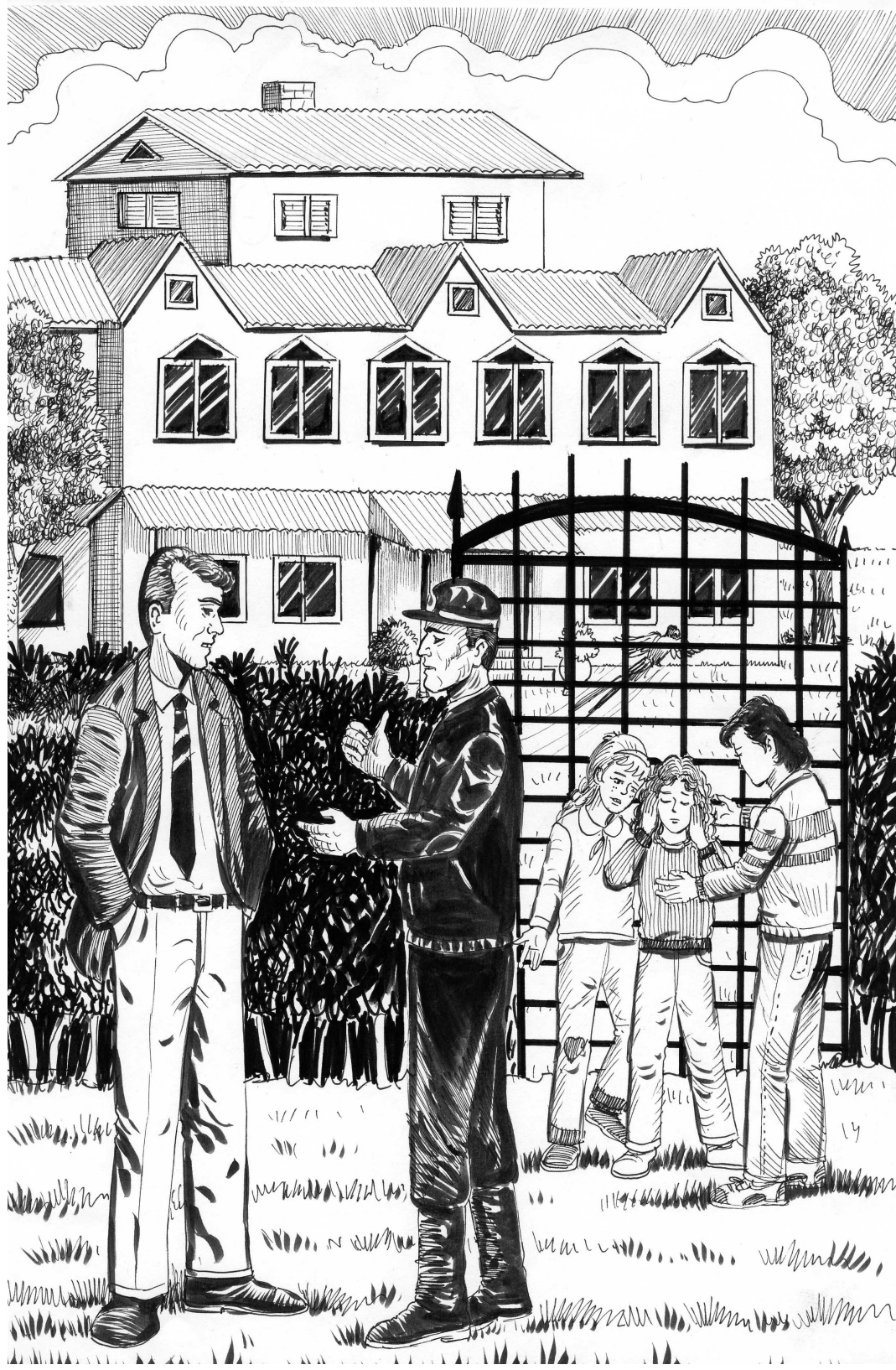
Ufaklık gülümseyerek, "İşte o bendim!" diyerek Suzan'ın bıraktığı yerden öyküye devam etti. "Dediği gibi, çok korktuğu zaten hemen belli oluyordu. 'Anneanne yaralı. Yardım edin!' diyor, başka bir şey demiyordu. Biz de onun peşi sıra içeriye koştuk. Anneannesini şöminenin önünde yerde yatar durumda bulduk. Hemen cankurtaranı ve polisi arayıp yardım istedik. Sizler de hemen geldiniz."

Komiser Tankut, "Adresi alınca polis arkadaşlara, şimdi bizim Ufaklık'la Gizem de, bu işin içinde değilse, ne olayım demiştim zaten!" diye homurdandı. "Burası sizin sokağınız olduğuna göre, anlatın bakalım, neler biliyorsunuz yaşlı kadının hakkında."

Ufaklık, "Aslında fazla bir şey değil!" dedi. "Ben kendimi bildim bileli o hep yalnız yaşardı. Ne birileri ziyaretine gelirdi ne de o, kimse evine girsin isterdi. Zilini çalan komşularını bile hep kapıdan geri çevirirdi. Hatta bazen oynarken topumuz bahçesine kaçardı. Onu bile almamıza izin vermezdi yaşlı cadı." Ufaklık, birden kırdığı potun farkına vardı. "Özür dilerim." dedi Suzan'a göz ucuyla bakarak. "Biz çocuklar aramızda ondan hep böyle bahsederdik. Fakat dün sen de gördün işte. Nasıl avaz avaz bağırdı sen eve girmek isteyince. 'Çabuk çekil git buradan! Canından bıkmadıysan, hemen geldiğin yere dön. Bir daha da buralara geleyim deme! Yoksa öleceksin! demedi mi?'"

Suzan, kendine engel olamadı. "Hatta ben gitmek istemeyince arkamdan odun bile fırlattı." diyerek sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. "Halbuki benim ondan, onun da benden başka hiç kimsesi kalmamıştı. Ben de o kızgınlıkla, Asıl sen öleceksin!' dedimdi. "Hem de benden önce..."

Komiserle birlikte gelen polis memurları, onların konuştukları bütün süre boyunca arı gibi çalışmışlardı. Çevreyi araştırmış, tüm eşyaların üzerinden, kapı kollarından, koltuk ve iskemle tutamaklarından parmak izi toplamışlardı. Sonunda Komiser Tankut'un yanına gelip, "Komiserim..." dediler. "Birisi kilitle oynayıp içeriye zorla girildiğini düşün-

dürmek istemiş, ama belli ki köşke anahtarla girilmiş. Gördüğümüz kadarıyla evden bir şey de çalınmamış. Evde bulunanların parmak izlerini de alırsak, gidebiliriz.”

Komiser, “Haydi o zaman...” dedi. “İşinizi bitirin de gidelim. Daha merkezde çözülecek bir yığın sorun var.”

Doğrusu memurlar, işlerinin ustasıydı. Birkaç dakika içinde hem hepsinin parmak izi alınmış hem de bu izler, evden toplanan parmak izleriyle karşılaştırılmaya başlanmıştı. Bu işle görevli polis memuru bir ara heyecanlandı. “Komiserim, bir dakika gelir misiniz?” diyerek Komiser Tankut’u yanına çağırdı. “Şuraya bir bakar mısınız efendim?”

Komiser, polis memurunun kullandığı ışıklı aygıtı bir süre dikkatle izledi. Ardından, canı sıkkın bir tavırla Suzan’ın yanına kadar gelip gözlerini gözlerine dikti. “Kızım...” dedi. “Bir anımsa bakalım. Anneannenin yaralanmasına neden olan şu tunç heykeli hiç elledin mi?”

Kız şaşırmış, fakat anneannesini yaralamakla suçlanmak üzere olduğunu da fark etmişti. “Bilemiyorum...” dedi şaşkın şaşkın. “Bilerek değil, ama belki de yanlışlıkla... Hani karanlıkta ayağım takılmıştı da, büyükannemin üzerine düşmüştüm ya... İşte belki de o zaman, farkında olmadan...”

Komiser düşünceliydi. “Bak kızım...” dedi. “Önce anneannen seni ölümle tehdit etmiş. Ardından sen de anneanneni... Üstüne üstlük, bir de şu heykelin üzerindeki parmak izleri... Senin suçlu olmadığını biliyorum, fakat bunu kanıtlayana kadar seni bırakamam. Şimdi sen de bizimle merkeze geleceksin, ama konuğum olarak... En kısa zamanda seni aklayacak bilgilere ulaşacağımızdan eminim.”

Polisler köşkün kapısını mühürlerken Suzan, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Pantolonunun arka cebinden bir anahtar kart çıkartıp Ufaklık’la Gizem’e verdi. “Yeşilköy’deki Çınar Otel’de kalıyordum.” dedi. “Otele kadar gidip bana temiz bir giysi getirebilir misiniz? Bu kanlı elbiselerle, ben de kendimi katil gibi hissediyorum.”

Çocuklar bir süre, Suzan'ı da alıp uzaklaşan polis arabalarının arkasından baktılar. Sonra da bisikletlerine atladıkları gibi sahile doğru pedal çevirmeye başladılar. Gizem, "Tam bir saçmalık bu!" dedi. "Hayatta kalan tek yakınına görmek için daha dün İngiltere'den kalkıp gelen on iki yaşında bir kız, niye kendi anneannesini öldürmek istesin ki?"

Ufaklık, "Polis ne yapsın?" diye yanıt verdi. "Tunç abajurun üzerinde Suzan'ın parmak izinden başka bir iz yoktu ki? Yaşlı kadını öldürmek isteyen kişi ya eldivenliydi ya da olaydan sonra bıraktığı bütün izleri silmişti. Doğrusu kızın anneannesine takılıp düşmesi ve bu arada abajuru ellemesi büyük bir talihsizlikti."

Çocuklar az sonra Çınar Otel'in önündelerdi. Bisikletlerini otoparka bırakıp konuşa konuşa döner kapıdan geçtiler. Danışmadan üzerlerine yönelen sorgulayıcı bakışlara aldırma-sızın asansörlere yöneldiler. Ufaklık, elindeki anahtar karta bakarak, "308 numara olduğuna göre..." dedi. "Suzan'ın odası, üçüncü katta..." Sonra da, girdikleri asansörün üçüncü kat düşmesine basarak yukarıya çıkmaya başladılar.

Kata vardıklarında, konukları bilgilendiren numaralı okları izleyerek Suzan'ın odasına yöneldiler. Boydan boya kırmızı halılarla kaplı uzun koridorda hiç kimse görünmüyordu. Odaya varır varmaz, kartı kapıdaki yarığa sokup alalecele içeriye girdiler. İçeride onları Marmara Denizi'nin ışıltılı mavisi karşıladı. Panoramik camdan bir süre denizi ve onu kuşatan harika kumsalı izlediler. İnsanlar kıyıda koşuyor, yürüyüş yapıyor, dolaşıp eğleniyordu.

Gizem, "Doğrusu odanın görüntüsü olağanüstüymüş." dedi. "Fakat, şu kötü talihe bak! Zavallı kızcağız bundan böyle, şu güzelim manzara yerine, hücreindeki karanlık bir duvara bakıp duracak."

Ufaklık, "Buna gerek kalmayacak Gizem." dedi. "Sanıyorum Suzan birkaç saat içinde özgürlüğüne kavuşacak."